

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2017, č. j. 4642/DS/2017, JID: 165567/2017/KUUK/Ven, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 9. 2020, č. j. 42 A 33/2017 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Chomutov (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 4. 9. 2017 rozhodnutí č. j. MMCH/51425/1018/2016/ODaSČ/Šp (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že „dne 13. 5. 2016 ve 14.18 hod. na silnici č. 1/13 v obci Chomutov – poblíž benzínové čerpací stanice SHELL ve směru jízdy na Most, řídil motorové vozidlo zn. VW Caddy r.z. X nedovolenou rychlostí 92 km/h.“ Při zvážení možné odchylky měřícího

zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 89 km/h, čímž povolenou rychlost pro jízdu v obci, kde byla místní úpravou rychlost zvýšena na 70 km/h, překročil o 19 km/h. Tímto svým jednáním žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

[2] Správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 2.500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[3] Žalobcovo odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 10. 2017, č. j. 4642/DS/2017, JID: 165567/2017/KUUK/Ven (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Rozsudek krajského soudu

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[5] K námitce nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí stran výše uložené sankce krajský soud uvedl, že odůvodnění výše pokuty vyhovuje standardu přezkoumatelnosti. Správní orgán I. stupně přihlédl k závažnosti přestupku, k okolnostem jeho spáchání i k osobě žalobce. Úvahy o výši pokuty je přitom dle mínění soudu nutné vykládat v souvislosti se skutečnostmi uvedenými v předcházejících částech prvostupňového rozhodnutí.

[6] Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že se žalovaný nevypořádal s námitkou ohledně zakřivenosti úseku komunikace v místě měření rychlosti. Nesprávným zakřivením komunikace pro měření rychlosti žalobce argumentoval již v řízení před správním orgánem I. stupně, pročez tento správní orgán nechal zpracovat odborné vyjádření, z jehož závěrů poté vycházel v prvostupňovém rozhodnutí. Žalovaný se podle krajského soudu nemusel vyjadřovat ke všem dílčím aspektům námitek, neboť postačí, pokud proti odvolání postavil ucelený argumentační systém.

[7] Důvodným dále krajský soud neshledal ani tvrzené pochybení spočívající v neuvedení odkazu na relevantní ustanovení ohledně druhu a výměry sankce ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně ve výroku odkázal na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, dle něhož i určil sankci.

[8] K nedostatečné specifikaci místní úpravy ve výroku rozhodnutí se krajský soud vyjádřil tak, že není vadou výroku, když v něm není výslovně specifikovaný typ místní úpravy, která v daném úseku komunikace stanovovala nejvyšší dovolenou rychlost. Krajský soud považoval za notorietu, že je nejvyšší dovolená rychlost určována dopravními značkami a lze si jen obtížně představit, jak by mohla být stanovena světelným či doprovodným akustickým signálem, či jiným typem místní úpravy.

[9] Soud nepřisvědčil ani námitce týkající se nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku. Dle jeho názoru byl spáchaný přestupek ve výroku vymezen dostatečně přesně tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným. Krajský soud podotkl, že GPS souřadnice jsou též

obsaženy ve správním spise na výstupu z rychloměru a že sám žalobce místo spáchání přestupku nezpochybňoval.

[10] Za dostatečné považoval soud odůvodnění prvostupňového rozhodnutí k otázce zavinění žalobce, a proto i tuto námitku shledal nedůvodnou.

[11] Krajský soud měl za nedůvodné také další žalobní námitky. Jejich vypořádání však Nejvyšší správní soud dále nerekapituluje, neboť proti této části argumentace krajského soudu se žalobce v kasační stížnosti nevymezil.

III. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[12] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

[13] Předně namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost výroku o sankci, neboť správní orgán I. stupně při jejím ukládání nezohlednil všechna kritéria stanovená zákonem a přihlédl pouze k těm kritériím, která svědčí v jeho neprospěch.

[14] Dále se stěžovatel neztotožnil se závěrem krajského soudu týkajícím se odborného vyjádření zpracovaného Ing. P.. Správní orgán se totiž nijak nevypořádal s tvrzením stěžovatele, které závěry tohoto odborného vyjádření zpochybňovalo. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán pouze odkázal na závěry odborného vyjádření a nijak nezdůvodnil, proč považoval námitky stěžovatele za irelevantní či mylné. Takový postup je podle žalobce v rozporu s podstatou práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[15] Stěžovatel rovněž namítal, že ve výroku rozhodnutí chybí odkazy na § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. S ohledem na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, se dle mínění stěžovatele jedná o zásadní vadu prvostupňového rozhodnutí. Správní orgány přitom nejenže na citovaná ustanovení neodkázaly, ale ani z nich při svém rozhodování nevycházely.

[16] Dále stěžovatel zpochybnil závěr krajského soudu o tom, že je notorií, že nejvyšší dovolená rychlost je určována dopravními značkami. Stěžovatel má za to, že odkaz na místní úpravu ve výroku prvostupňového rozhodnutí je vágní, neboť pod tento pojem spadá mnoho způsobů stanovení rychlosti.

[17] Pokud se jedná o vymezení místa spáchání přestupku, ohradil se stěžovatel vůči argumentaci obsažené v rozsudku krajského soudu. Zdůraznil, že nedostatečnou specifikaci skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí shledal problematickou vzhledem k určení rozsahu dokazování a zajištění řádného práva na obhajobu. Město Chomutov není malou obcí a benzinových čerpacích stanic je v něm více. Navíc dochází k častým fúzím těchto sítí, čímž je dána jejich nestálost. Uvedená čerpací stanice Shell se nachází v blízkosti křižovatky, jež ukončuje platnost místní úpravy. Přesné označení místa tak mohlo mít vliv na protiprávnost jednání či na jeho skutkovou kvalifikaci.

[18] Stěžovatel má rovněž za to, že se krajský soud řádně nevypořádal s jeho námitkou ohledně zavinění přestupku ve formě vědomé nedbalosti. Soud pouze citoval část rozhodnutí správního orgánu a uvedl, že se správní orgán formě zavinění v odůvodnění věnoval. Krajský soud ani správní orgán však netvrdily, z čeho vycházela jejich úvaha o tom, že „žalobce věděl, že překračuje rychlost“. Odkaz na obecnou znalost zákona o silničním provozu považuje stěžovatel za nedostatečnou, neboť to nic nevypovídá o znalosti místní úpravy, která měla být porušena.

[19] Závěrem stěžovatel vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů (stěžovatele a jeho advokáta) na webu Nejvyššího správního soudu s tím, že trvá na plné anonymizaci rozsudku.

[20] Žalovaný se ve svém vyjádření plně ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti (stejně jako předtím v žalobě) uplatnil množství námitek, jimiž zpochybnil dílčí pasáže prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí žalovaného. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na ustálenou judikaturu Ústavního soudu, z níž vyplývá, že „*„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“*“ (viz nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno dle Ústavního soudu pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (např. nálezy ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, či ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05). Optikou citované judikatury Nejvyšší správní soud přistoupí k vypořádání kasačních námitek stěžovatele. Nejeví se totiž účelným podrobně odpovídat na každou jeho jednotlivou námitku, to tím spíše, pokud se s obsahově obdobnou argumentací již dříve vypořádal krajský soud.

[24] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že dne 16. 5. 2016 obdržel správní orgán I. stupně oznámení o dopravním přestupku sepsané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, územním odborem Chomutov. Z oznámení vyplývá, že stěžovatel, jakožto řidič motorového vozidla tov. zn. Volkswagen Caddy, r. z. X, překročil dne 13. 5. 2016 v 14:18 hodin na silnici č. I/13 v obci Chomutov

poblíž benzinové čerpací stanice Shell ve směru jízdy na Most nejvyšší povolenou rychlost (stanovenou místní úpravou na 70 km/h), přičemž mu byla naměřena rychlost 92 km/h (po odečtení průměrné odchylky 89 km/h). Správní orgán I. stupně ve věci zahájil přestupkové řízení a věc projednal při ústním jednání konaném ve dnech 22. 9. 2016 a 23. 1. 2017. V průběhu řízení shromáždil správní orgán k věci zejména následující podklady: oznámení o přestupku, úřední záznam o přestupku vč. videozáznamu prováděné silniční kontroly, výstup z rychloměru, ověřovací list k dotčenému rychloměru, seznam policistů proškolených k obsluze rychloměru RAMER 10, výpis z evidenční karty řidiče a odborné vyjádření Ing. P. P. ze dne 3. 11. 2016. Stěžovatel měl možnost se s obsahem podkladů řízení seznámit a vyjádřit se k jejich obsahu, což také učinil. Dne 23. 1. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž shledal stěžovatele vinným ze spáchání přestupku. Na základě odvolání stěžovatele žalovaný rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Posléze vydal správní orgán I. stupně dne 4. 9. 2017 prvostupňové rozhodnutí specifikované v bodě [1] tohoto rozsudku, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil.

[25] Pokud se jedná o kasační námitky, za stěžejní považuje Nejvyšší správní soud tvrzení stěžovatele, že se správní orgány nevypořádaly s jeho výhradami k obsahu odborného vyjádření zpracovaného Ing. P..

[26] Podle § 50 odst. 4 správního řádu „[p]okud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.“ Podle § 68 odst. 3 správního řádu se pak „[v] odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“

[27] V nyní posuzované věci soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel dne 30. 9. 2016 podání zmocněnce stěžovatele Ing. J., v němž namítl, že k měření rychlosti jeho vozidla došlo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru (rychlost byla měřena v zatáčce s poloměrem menším než 1600 m). V návaznosti na toto sdělení obstaral správní orgán I. stupně k věci odborné vyjádření Ing. P. P., obsahující výpočty vyvracející námitky stěžovatele. Ve spise je dále založeno podání zmocněnce stěžovatele ze dne 2. 2. 2017, v němž zpochybnil závěry odborného vyjádření a předložil vlastní konkurující výpočty ohledně zakřivení vozovky v místě měření rychlosti. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán I. stupně vycházel z odborného vyjádření Ing. P.. K výhradám obsaženým v podání stěžovatele ze dne 2. 2. 2017 se nikterak blíže nevyjádřil.

[28] Jakkoliv Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že je povinností správního orgánu vypořádat také případně vznesené námitky účastníka řízení ke shromážděným podkladům rozhodnutí, v posuzované věci (s ohledem na níže rozvedené specifické okolnosti) dospěl k závěru, že pokud tak správní orgán I. stupně neučinil, nejedná o takové pochybení, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud především zdůrazňuje, že správní orgán I. stupně shromáždil k věci až nadstandardní množství podkladů, jejichž obsah v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí řádně zhodnotil a dospěl k závěru, že jak jednotlivě, tak ve vzájemné souvislosti svědčí o vině stěžovatele ze spáchání přestupku.

Námítky stěžovatele (vznesené prostřednictvím jeho zmocněnce) pak označil jako „*neopodstatněné a účelové na obhajobu obviněného*“. Jakkoliv se jedná o poněkud kusé a nekonkrétní vyjádření, Nejvyšší správní soud souhlasí se správním orgánem I. stupně v tom směru, že shromážděné podklady nade vší pochybnost prokazují vinu stěžovatele, přičemž tento závěr nebylo podání zmocněnce stěžovatele ze dne 2. 2. 2017 s to zpochybnit.

[29] Za zcela zásadní pak Nejvyšší správní soud považuje skutečnost, že stěžovatel tvrzení o nevypořádání námitek obsažených v podání ze dne 2. 2. 2017 poprvé vznesl až v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Jak je patrné ze správního spisu, proti prvostupňovému rozhodnutí podal stěžovatel toliko blanketní odvolání, což se pochopitelně promítlo i do odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je poměrně stručné a obecné a neobsahuje žádné úvahy ve vztahu (k později vzneseným) výhradám stěžovatele. Pakliže tedy stěžovatel nevymezil přezkumný rámec v odvolacím řízení konkrétními námitkami a nepředestřel, v čem spatřuje nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, stěží lze klást žalovanému k tíži, že napadené rozhodnutí ve vztahu k nyní namítaným vadám mlčí.

[30] Nejvyšší správní soud již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, zdůraznil, že v přestupkovém řízení se neuplatní zásada koncentrace, a proto nemohou soudy ve správním soudnictví žalobní tvrzení či důkazní návrhy odmítnout pouze z toho důvodu, že je obviněný z přestupku neuplatnil již v řízení před správním orgánem (ačkoliv tak učinit mohl). Současně je však na soudu, aby posoudil konkrétní okolnosti případu a vyhodnotil, zda nebyla (úplná či dílčí) pasivita během správního řízení součástí předem promyšlené procesní strategie, která má za cíl dosáhnout pomocí obstrukčních praktik zániku odpovědnosti za přestupek. O takovou situaci se jednalo i v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel brojil blanketním odvolání již proti v pořadí prvnímu rozhodnutí ve věci (prvostupňového rozhodnutí ze dne 23. 1. 2017), které žalovaný pro dílčí vady výroku zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolání stěžovatel doplnil až o několik měsíců později (až po zrušení dotčeného rozhodnutí). Obdobnou strategii stěžovatel později zopakoval, neboť ani odvolání proti v pořadí druhému prvostupňovému rozhodnutí (potvrzenému žalobou napadeným rozhodnutím) na výzvu správního orgánu nedoplnil.

[31] Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti rovněž známo (např. rozsudky ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 185/2018 – 39, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33, a řada dalších), že se nejedná o ojedinělý postup, ale naopak o opakovaně využívanou obstrukční taktiku osob spojenými s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, které vystupují v přestupkových řízeních v pozici obecných zmocněnců osob obviněných se spácháním přestupku (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39, publ. pod č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 37). V rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*[p]rocesní strategie spočívající v opakovaném podávání neodůvodněných odvolání kombinovaných s následným podáním komplexní žaloby je zneužitím práva, čemuž bude přizpůsoben i rozsah soudního přezkumu.*“

[32] Soud tedy na tomto místě uzavírá, že námitku stěžovatele stran nevypořádání se s jeho výhradami k vyjádření Ing. P. nepovažuje za důvodnou. Správní orgán I. stupně vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a opatřil si takovou sadu důkazů (viz výčet podkladů rozhodnutí v bodě [27] tohoto rozsudku), z nichž bylo po jejich řádném zhodnocení možné učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil. Současně neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71). Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ani stěžovatel, ani jeho zmocněnec nejsou osobami disponujícími odbornou způsobilostí k posouzení správnosti měření rychlosti. Obsahem podání ze dne 2. 2. 2017 jsou tedy pouze tvrzení zmocněnce stěžovatele, která (byť se snaží navodit dojem erudovanosti) nejsou způsobilá zpochybnit závěry vyplývající z pokladů shromážděných správními orgány, včetně vyjádření Ing. P.. Jakkoliv tedy neměl správní orgán I. stupně ponechat výhrady stěžovatele (jeho zmocněnce) obsažené v podání ze dne 2. 2. 2017 bez odpovědi, nejedná se v tomto případě o natolik závažnou vadu, aby měla vliv na zákonnost rozhodnutí.

[33] V další skupině námitek stěžovatel brojil proti obsahu výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť jej shledává neúplným (chybějící odkazy na příslušná ustanovení přestupkového zákona) či nedostatečně konkrétním (nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku a neuvedení formy místní úpravy stanovující nejvyšší povolenou rychlost). Tyto námitky soud shledal veskrze nedůvodnými. Výrok prvostupňového rozhodnutí zcela splňuje veškeré na něj zákonem kladené požadavky (§ 77 zákona o přestupcích), tj. obsahuje popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, jakož i druh a výměru sankce. Z výroku rozhodnutí je zcela zjevné, jakou povinnost stěžovatel porušil a nevyvolává pochybnosti o tom, jakou formou místní úpravy (v daném případě dopravním značením) byla povinnost stanovena.

[34] Pokud se jedná o popis skutku, ten je natolik konkrétní, aby vylučoval jeho zaměnitelnost s jiným skutkem (především uvedení konkrétního času a místa spáchání přestupku a označení vozidla, které stěžovatel řídil). Tvrzení stěžovatele, že absence GPS souřadnic ve výroku rozhodnutí představuje překážku pro zajištění řádného práva na obhajobu, považuje soud za účelové. Stěžovatel místo spáchání přestupku v průběhu přestupkového řízení nezpochybňoval. Nadto je údaj o GPS souřadnicích zapsán ve správním spise na výstupu z rychloměru. Do spisu měl stěžovatel jako účastník řízení právo nahlédnout, což také v průběhu řízení (prostřednictvím svého zmocněnce) učinil. To, že se benzinová čerpací stanice Shell nachází v blízkosti křižovatky ukončující platnost místní úpravy, je nové tvrzení stěžovatele, které nebylo uplatněno v řízení před krajským soudem, a proto je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné a Nejvyšší správní soud se tak k němu nebude vyjadřovat.

[35] Jedná-li se o stěžovatelem namítanou absenci odkazů na příslušná ustanovení zákona o přestupcích, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 As 116/2018 - 51, uvedl, že „odkaz na ustanovení, která stanovují pouze obecná pravidla, jimiž se správní orgány řídí při určení druhu sankce a její výměry, je pravidelně toliko předmětem náležitostí odůvodnění, nikoliv výroku.“ Jak uvedl již krajský soud, výrok rozhodnutí správního orgánu obsahuje odkaz na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu,

kteřý konkrétně stanovuje, jaký druh sankce má být pachateli uložen (pokuta) a jakou výši pokuty může správní orgán uložit (1.500 – 2.500 Kč).

[36] Poslední skupina kasačních námitek se vztahuje k odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí, které považuje stěžovatel v některých aspektech za nezákonné či dokonce nepřezkoumatelné. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za potřebné připomenout, že kvalita a obsáhlost odůvodnění napadeného rozhodnutí je odrazem skutečnosti, že stěžovatel podal toliko blanketní odvolání. Pokud by stěžovatel své výhrady ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí předeštel již žalovanému (nikoliv až krajskému soudu) nepochybně by bylo odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobnější a přiléhavější ve vztahu k nyní uplatněným námitkám.

[37] Pokud se jedná o námitku nedostatečného odůvodnění výše sankce, Nejvyšší správní soud ji nepovažuje za důvodnou. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 12 zákona o přestupcích, podle něhož *„[p]ři určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.“* Pakliže některé ze zmíněných kritérií správní orgán v odůvodnění nezmínil, stalo se tak proto, že v této souvislosti nezjistil žádné relevantní skutečnosti. Pokud tedy kupříkladu jednání stěžovatele nemělo žádné konkrétní negativní následky (způsobení autonehody apod.), nejedná se o polehčující okolnost, ale o absenci okolnosti, která by mohla mít vliv na uložení mírnější sankce. Již samotné překročení rychlosti totiž ohrožuje účastníky silničního provozu, což správní orgán podrobně osvětlil na s. 3 prvostupňového rozhodnutí. S ohledem na všechny správním orgánem zmíněné okolnosti, včetně přestupkové historie stěžovatele (viz evidenční karta řidiče) se uložení pokuty v horní hranici zákonné sazby nejeví být nepřiměřeným.

[38] Odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím jako celek ob stojí i v jeho zbylých částech, tzn. i pokud se jedná o posouzení otázky zavinění. Nejvyšší správní soud připouští, že v některých ohledech jsou úvahy správního orgánu jen velmi stručné (např. výslovně neuvedl, z čeho dovodil, že si byl stěžovatel porušení právní povinnosti vědom) a nepochybně by bylo vhodnější, pokud by předložil podrobnější argumentaci. Dílčí nedostatky odůvodnění však nepředstavují takovou vadu, která by byla důvodem pro zrušení rozhodnutí. Ve zbytku soud odkazuje na napadený rozsudek, v jehož odůvodnění se krajský soud s námitkami stěžovatele podrobně vypořádal a s jehož úvahami se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[39] Závěrem soud konstatuje, že otázka zveřejňování rozhodnutí správních soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu se nijak nedotýká předmětu tohoto řízení. Soud proto neshledal důvodu se jí v tomto rozhodnutí zabývat.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[40] Nejvyšší správní soud tedy ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[41] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu